

ELLE KENNEDY

Love
song

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

Blake

Fuckboy tot zijn laatste snik

TWEE JAAR GELEDEN

Wyatt Graham staat me aan te staren.

Het duurt even voordat mijn brein en ik na de nodige gedachte-kronkels tot die conclusie komen.

Eerst dachten we dat hij naar het olieverfschilderij boven mijn hoofd keek, dat zijn vader voorstelt die op lava aan het ijshockeyen is. Volgens Gigi, Wyatts tweelingzus, is het een cadeau van hun excentrieke buur op leeftijd en zou hun vader zich schuldig voelen als hij het niet aan de muur hing.

Daarna waren we er zeker van dat er iets tussen mijn tanden zit (nee, heb ik gecheckt), dat de chocolade van het toetje op mijn gezicht is beland (wederom nee, eveneens gecheckt) of dat er sinds ik me vóór het eten heb opgemaakt spontaan een enorme puist is verschenen (geen puistjes, alleen die stomme sproeten).

En ten slotte raakten mijn brein en ik gewend aan het idee dat de knapste man die ooit op deze aarde heeft rondgelopen inderdaad naar mij staat te kijken.

Dat roept de vraag op: waarom?

Wyatt zou een romantische relatie met mij als uitermate lachwekkend beschouwen en daarom snap ik niet waarom hij elke beweging van mij vanavond volgt met zijn blik.

We vieren kerstavond bij de familie Graham, zoals we al mijn

hele leven doen, in hun prachtige huis net buiten Boston. Dat is traditie. Mijn vader en de vader van de tweeling zijn sinds hun studietijd elkaars beste vrienden en zo dol op elkaar dat onze families bijna alle feestdagen samen vieren.

De speelkamer ruikt naar de kaneel van de kerstkoekjes die Gigi's moeder de hele dag heeft staan bakken en wordt alleen verlicht door de lamp boven de pooltafel, waar Gigi en Luke Ryder momenteel omheen lopen. Wyatt staat tegen de muur geleund met een flesje bier in zijn hand. Als hij lacht om een plagende opmerking van Gigi tegen haar man, trekt er een lichte huivering over mijn rug. Zelfs zijn lach heeft iets gevaarlijks. Wyatt Graham was altijd al riskant voor mijn hartslag.

Ik ben nog een beetje aangeschoten van de rode wijn waarvan mijn vader niet doorhad dat ik die bleef drinken, want anders had ik vast niet zo openlijk naar die jongen zitten loeren. Maar ik kan niet weggijken van die lome groene ogen, dat perfect gevormde gezicht en die zweem van stoppels op zijn sterke kaken. Zijn overhemd staat een stukje open, waardoor ik zijn strakke witte tanktop en zijn brede borst kan zien, en als hij zijn hand door zijn slordige bruine haar haalt, valt het licht op de zilveren ring rond zijn middelvinger. Hij draagt nog een paar ringen, onder andere een brede zwarte die op een trouwring lijkt. Bespottelijk, want Wyatt gaat nooit trouwen. Fuckboy tot zijn laatste snik, zoals Gigi altijd zegt.

'Over *hard to get* gesproken,' roept Gigi met een blik mijn kant op.

Ik schrik op uit mijn gedachten. Geen idee waarom ik opeens onderwerp van hun gesprek ben.

'Wat?' vraag ik.

'Diana vertelde me dat Isaac heeft gevraagd of je zijn vriendin wil zijn en dat jij zei dat je het...' ze grinnikt en vormt aanhalingstekens met haar vingers, "in overweging neemt".

Ryder grinnikt zacht. Wyatt nipt aan zijn bier en kijkt naar ons.

'Klopt.' Ik haal mijn schouders op. 'Ik weet nog steeds niet wat ik ervan moet denken.'

‘Jullie daten al twee maanden,’ brengt ze me in herinnering. Haar grijze ogen fonkelen. ‘Dan moet je inmiddels toch weten of je hem leuk vindt.’

Daar heeft ze gelijk in. Dat hoor ik te weten. En het is niet dat ik Isaac niet aardig vind. Hij heeft het hele semester achter me aan gezeten. Al was het eerder *lovebombing*, als je mijn vader mag geloven. Isaac doet nogal overdreven, dat is waar, maar ik denk niet dat hij de wandelende rode vlag is waarvoor mijn vader hem aanziet.

Het probleem is dat ik ons niet op de lange termijn samen zie. Isaac is een extraverte grappenmaker, altijd uit op aandacht. Ik ben sarcastisch, een stuk rustiger en sta niet graag in het middelpunt van de belangstelling. Ik vind het prima om de hele dag podcasts te luisteren of een boek te lezen, maar hij wil voortdurend iets spannends doen. En na zijn studie aan Briar gaat hij ook nog voor de NFL spelen. Ik weet wat voor leven die footballgasten krijgen als ze prof worden. Geld, vrouwen, aandacht. Niks voor mij.

Toch komt die uitdrukking over tegenpolen die elkaar aantrekken niet uit de lucht vallen. Het is een cliché, dat zeker, maar er is statistisch bewijs dat het inderdaad zo werkt. Soms vullen ze elkaar aan. Soms lopen dat soort relaties spectaculair op de klippen.

Ik weet nog niet wat voor soort tegenpolen Isaac en ik zijn.

‘Je moet niet zo lang met een antwoord wachten,’ deelt Gigi me grijnzend mee. ‘Die arme jongen.’

‘Gaat het over die footballer?’ Ryder buigt zich over de tafel heen voor zijn volgende stoot.

‘Ja,’ antwoordt Gigi in mijn plaats. ‘Isaac Grant. De grote slet van de campus, tot onze Blakey hier hem op zijn knieën kreeg.’ Ze is de enige die me Blakey mag noemen. Alle anderen vermoord ik.

‘Dat effect heb ik vaker op mannen,’ zeg ik, vooral als grapje, maar het ontgaat me niet dat Wyatt weer naar me kijkt. Elke keer dat ik zijn kant op kijk, is zijn blik al op mij gericht.

Waarom staat hij zo naar me te staren? Nu denken mijn brein en ik weer dat ik broccoli tussen mijn tanden heb. Maar dat zou

betekenen dat hij opgewonden raakt van broccoli, want hij kijkt naar me op een manier die opwinding uitdrukt, geen afgrijzen. En het lijkt me onmogelijk dat ik dat effect op hem heb, zeker na wat er twee jaar geleden met oud en nieuw is gebeurd.

Opeens ben ik in gedachten terug op die vreselijke avond. De tot leven gekomen nachtmerrie waarin mijn zestienjarige ik belandde toen ze, rood als een biet, trillend van de zenuwen en aangeschoten door één glas champagne, er tegen Wyatt uit flapte dat ze een crush op hem had.

En...

Hij lachte.

Ik zei tegen hem dat ik hem leuk vond en hij lachte.

Oké, het was niet zo'n lach van 'kijk eens, mensen, Blake Logan heeft een crush op me, is dat niet sneu?'. Hij klonk niet wreed. Het was eerder een nerveuze lach, maar het was wel als een heet, scherp mes in mijn hart. En om het nog erger te maken, woude hij met zijn hand door mijn haar toen hij opstond van de bank.

Hij woude.

Door mijn haar.

En daarna? Als de laatste steek in dat zwaargewonde, bloedेरige en aan flarden gereten hart?

'Zet je er maar snel overheen, kiddo.'

Kiddo.

Die avond ging ik bijna dood van schaamte. Ik ben er nooit meer over begonnen. En Wyatt ook niet.

En nu zijn we twee jaar verder. Ik ben achttien. Zeker geen kind meer. En die hitte in zijn blik is beslist geen verbeelding.

Ik neem snel een slok wijn en kijk naar Gigi en Ryder, die strijden om de winst op de pooltafel. Wyatt zegt geen woord tegen me. Hij is het grootste deel van de tijd bezig om Ryder in de maling te nemen.

'Acht in de hoekpocket,' zegt Ryder.

'Dat is wel erg ambitieus, zwabber,' merkt Wyatt op.

'Dat heet zelfvertrouwen,' antwoordt Ryder, om vervolgens de bal in die pocket te schieten. Met een tevreden lachje kijkt hij op

naar Wyatt. 'Had je nog wat, zwabber?'

'Zwabber?' herhaal ik niet-begrijpend, en Wyatt kijkt weer naar mij.

Gigi geeft namens de jongens antwoord. 'In plaats van zwager. Het is hun bijnaam voor elkaar. Dat vinden ze zó grappig.'

Ryan legt de ballen neer voor het volgende potje en deze keer doen we meiden tegen jongens. Ik verknaal bijna elke beurt, want het is blijkbaar erg moeilijk om een bal goed te raken als een lange, sexy, intense muzikant heel erg gefixeerd op je is.

Uren later is het doodstil in huis. Iedereen ligt te slapen, alleen ik niet. Ik lig in mijn bed in de logeerkamer, en mijn onrustige gedachten dwalen telkens af naar Wyatt en Isaac en mannen in het algemeen. Ik hoef mijn ogen maar dicht te doen of ik zie die diepgroene ogen van Wyatt voor me, die elke beweging van me volgen alsof ik de enige in dit huis ben.

Ten slotte staak ik mijn pogingen om in slaap te vallen. Ik ga naar beneden, naar de keuken, en neem niet de moeite om me daarvoor aan te kleden. Op blote voeten, in mijn slipje en een oversized trui die net over mijn kont komt.

Ik heb net een glas water ingeschonken als ik zijn stem hoor.

'Kun je niet slapen?'

Ik schrik zo hevig dat ik het glas bijna laat vallen. Het water klotst over de rand op mijn vingers. 'Jezus, je laat me schrikken.'

Ik draai me om en zie hem in de schaduwen tegen het deurkozijn leunen. Met een flesje bier tussen zijn vingers en zijn haar nog meer in de war dan twee uur geleden. De alcohol heeft duidelijk effect, want hij kijkt niet alleen maar wazig uit zijn ogen. Hij ziet er... gevaarlijk uit. Moe, dronken en heel erg knap.

'Sorry,' zegt hij. Hij neemt een slok van zijn bier.

'Kun jij ook niet slapen?' Ik neem een slokje van mijn water en kijk hem aan. 'Wordt het in jouw hoofd ook niet stil?'

Wyatt haalt zijn schouders op. 'Ik slaap nooit.'

'Ben je een vampier?'

'Blijkbaar.'

Met een flauw glimlachje loopt hij de keuken in. Zijn gezicht

wordt alleen verlicht door de rij lampjes onder de keukenkastjes. Hij legt zijn hoofd in zijn nek voor nog een slok.

‘Drink je altijd in je eentje?’ Ondanks mijn bonzende hart probeer ik ontspannen te klinken.

‘Een slaapmutsje.’ Hij neemt nog een slok en laat zijn blik vanaf mijn benen omhooggaan, zo overduidelijk dat ik de hitte voel tintelen in mijn nek.

Ik zet mijn glas water op het aanrecht, vastbesloten om niet te gaan blozen.

‘Waarom is het niet stil in jouw hoofd?’ vraagt hij.

‘Weet ik niet,’ lieg ik.

‘Moet je aan die jongen denken? Die footballer die heeft gevraagd of je zijn vriendin wil zijn?’

Ik aarzel even. ‘Ja.’

Hij stapt dichterbij me toe en leunt met zijn heup tegen het aanrecht. ‘Je wil geen ja zeggen.’

‘Ik... Hij vindt me echt heel leuk. En hij is lief.’

‘Lief,’ herhaalt Wyatt op verveelde toon. ‘Dat is geen antwoord.’

Ik ben me er heel erg van bewust dat hij zo dicht naast me staat. En dat hij zijn stem een klein beetje laat dalen, zodat die nu onder mijn huid lijkt te kruipen.

‘Ik weet niet of ik een relatie wil met Isaac,’ geef ik toe. ‘Hij is niet... Ik weet het niet... Niet serieus genoeg, denk ik. Bij hem blijft het allemaal nogal oppervlakkig.’

Rond Wyatts lippen verschijnt een irritant, zelfverzekerd lachje. ‘Hoe is de seks?’

Mijn wangen vliegen in brand. ‘Die is... We zijn niet...’ Ik ben niet snel van mijn stuk te brengen, maar Wyatt Graham lukt dat. Dat is erg irritant. ‘We zijn nog niet met elkaar naar bed geweest. Maar we hebben andere dingen gedaan.’

‘Oké. Hoe waren die andere dingen?’ Opeens schiet hij in de lach. ‘Weet je, laat maar. Je hoeft geen antwoord te geven. Als je tevreden was geweest met je footballer dan had je niet de hele avond naar mij zitten loeren.’

Mijn mond valt open. ‘Pardon?’

‘Wat nou?’ Hij grijnst en neemt nog een slok. ‘Dat deed je toch?’
‘Dat deed ik niet.’

‘Jawel.’ Hij likt een druppel bier van zijn onderlip en laat die verhitte blik weer over me heen gaan. Langzaam en opzettelijk.

Helaas gaat mijn hart heel erg tekeer als hij op die manier naar me kijkt. ‘Jij was degene die de hele avond naar mij zat te kijken.’ Ik steek uitdagend mijn kin naar voren. ‘Waarom?’

Hij zegt niets. Net als ik denk dat er geen antwoord meer komt of dat hij het gaat ontkennen, verbaast hij me door te zeggen: ‘Dat weet ik niet.’

Mijn hart maakt een sprongetje.

‘Maar ik lijk er niet mee te kunnen stoppen,’ gaat hij verder, en zijn stem daalt weer een octaaf. Hij stapt naar me toe en strijkt met zijn heup langs de rand van het aanrecht.

Ik slik. Mijn keel is kurkdroog.

‘Blake,’ mompelt hij.

‘Hm?’ Ik hef mijn gezicht naar hem op. Mijn hart gaat nog sneller kloppen.

Zijn blik gaat naar mijn mond. De spanning tussen ons is voelbaar. Die kan ik bijna inademen. Wat gebeurt hier? Sinds wanneer kijkt Wyatt Graham me aan alsof hij me wil zoenen?

En sinds wanneer steekt hij zijn hand uit naar mijn wang?

En buigt hij zijn hoofd?

En...

Zonder waarschuwing vooraf raakt hij met zijn lippen heel vluchtig mijn hals aan.

Het is een vederlichte streling, niet eens een echte aanraking, maar ik krijg bijna geen lucht meer. Ik maak geen geluid en verroer me niet, bang dat hij anders zal ophouden.

Hij steekt zijn hand uit en raakt met die lange vingers mijn middel aan, door mijn trui heen. En terwijl ik daar sta, verstijfd van verlangen, zoent hij de huid tussen mijn hals en mijn oor en laat hij overal waar zijn mond me raakt een spoor van kippenvel achter. Zijn adem verwarmt mijn oorlelletje als mijn naam weer van zijn lippen rolt.

‘Blake...’

Ik dwing mezelf om iets te zeggen, ook al verbreek ik daardoor de betovering. ‘Wat doe je?’

‘Geen flauw idee,’ mompelt hij tegen mijn wang. ‘Moet ik ermee ophouden?’

‘Nee,’ fluister ik.

De stoppels op zijn kin kietelen mijn wang. Ik draai mijn hoofd een klein stukje, vol verlangen naar een echte zoen, maar die gunt hij me niet. Die hongerige lippen vinden opnieuw mijn hals en ik hap naar adem als hij me opeens op het aanrecht tilt. Ik voel het graniet onder mijn billen en daarna zijn armen die me gevangenhouden. De spieren in zijn bovenarmen zwellen op als hij zich over me heen buigt.

Langzaam... akelig langzaam... duwt hij me neer.

Ik leg als vanzelf mijn handen om zijn nek. De hitte vlamt op in zijn ogen als ik mijn nagels in zijn huid zet.

Hij ruikt zo lekker. Ik weet niet wat voor luchtje dit is, maar ik wil het diep inademen. Een beetje kruidig, een beetje rokerig, en heel erg mannelijk. Zijn lippen zijn zo dichtbij. God, ik wil hem zo graag zoenen.

‘Dit...’ Hij begraaft zijn gezicht weer in de kromming van mijn hals. ‘Dit is een heel erg slecht idee.’

Hij heeft gelijk. We doen dit op het aanrecht in het huis van zijn ouders. Er kan elk moment iemand naar beneden komen die ons betrapt.

Maar ik kan niet ophouden, ook al zou ik het willen.

Hij strijkt met zijn tong over mijn hals en duwt op hetzelfde moment mijn dijen uit elkaar, zodat hij ertussen kan stappen. Hij drukt zichzelf tegen me aan en ik maak een kermend geluidje als ik de lange, dikke erectie onder zijn jeans voel.

‘Ben je opgewonden?’ klinkt zijn stem laag en plagend in mijn oor. Hij pakt mijn middel vast en trekt mijn onderlijf langzaam naar het zijne.

‘Mm-hmm,’ kan ik nog net uitbrengen.

‘Word je nat van me?’ Wyatt duwt hijgend zijn heupen naar

voren, precies daar waar ik hem wil voelen.

Ik schrik omdat ik dit zo snel zo lekker vind. En omdat het zo vanzelfsprekend voelt om mijn benen om hem heen te klemmen en mijn heupen te bewegen in het ritme van zijn stoten. En ja, ik word nat van hem. Drijfnaat. Ik wil niets liever dan mijn slipje van mijn lijf rukken, zijn jeans naar beneden trekken en hem in me voelen. Ik klauw naar zijn rits en hij begint sneller te bewegen. Heel even ben ik afgeleid door de scheut van genot die ik in mijn klit voel.

Fuck, ik kom bijna klaar.

Ik klem mijn benen steviger om hem heen, op zoek naar meer, naar een ontlading, naar iets wat dit onophoudelijke, bijna pijnlijke verlangen tussen mijn benen kan bevredigen.

Als zijn grote erectie weer langs mijn klit strijkt, ontglipt me een wanhopige kreun, diep uit mijn keel en luid genoeg om minstens zes mensen in dit huis wakker te maken.

En om de betovering eindelijk te verbreken.

Hij heft abrupt zijn hoofd en kijkt met een wilde, wazige blik op me neer. Het is alsof hij opeens beseft wat hij doet, want hij stapt wankelend naar achteren.

Meteen mis ik de warmte van zijn lichaam, en de eerste aanzet van mijn orgasme verdwijnt als sneeuw voor de zon.

‘Jezus,’ mompelt hij. ‘Ga naar bed, Blake. Alsjeblieft.’

Mijn lippen tintelen nog steeds; ze willen die zoen die we elkaar net niet hebben gegeven. Mijn lijf beeft, want hij hield me net nog met zijn borst tegen het aanrecht gedrukt en wreef zijn harde pik tegen me aan.

Ik staar hem aan. Mijn hart bonkt zo hevig dat het pijn doet. ‘Ik wil niet naar bed.’

Wyatt knijpt heel even zijn ogen dicht, haalt zijn hand door zijn haar en doet zijn ogen knipperend weer open. ‘Dan ga ik wel.’

Teleurgesteld kijk ik hem na als hij de trap op loopt. Hij kijkt niet om. Niet één keer.

Ik doe geen oog dicht. Ik ben te opgefokt. Te opgewonden. Te kwaad. Te verward.

Te alles.

Ik hou niet van dramatisch gedoe. Als dat wel zo was geweest, had ik allang ja gezegd tegen Isaac; bijna niemand is zo melo-dramatisch en overdreven als hij. Ik probeer mijn leven juist zo dramavrij mogelijk te houden. Juist daarom zit Wyatts onsamenhangende en onvoorspelbare gedrag van gisteravond me dwars.

Waarom heeft hij me zo in verwarring gebracht?

Ik ben al vroeg wakker en ga om kwart voor zeven naar beneden, als iedereen nog op één oor ligt. Ik hoor geen fluisterende stemmen. Geen zachte voetstappen. Daarom schrik ik des te meer als ik de keuken in loop en Wyatt bij het aanrecht koffie zie drinken.

Hetzelfde aanrecht waar hij me gisteravond besloot te droogneuken tot ik amper nog wist waar ik was.

‘Goeiemorgen,’ zegt hij.

Zijn toon is... normaal. Niet ongemakkelijk. Geen spoor van spanning.

‘Goeiemorgen,’ zeg ik terug.

‘Ik heb net koffiegezet.’ Wyatt knikt naar het aanrecht.

Ik probeer niet te fronsen als ik naar het apparaat loop. ‘Heb je eigenlijk wel geslapen?’

‘Niet echt.’ Hij kijkt naar me en drinkt ontspannen zijn koffie. Alsof hij me niet zes uur geleden heeft laten branden van verlangen.

Er valt een stilte in de keuken. Ik pak een mok uit de kast. Wyatt zegt niks als ik de koffie inschenk en ook niet als ik hem daarna over de rand van mijn mok aankijk.

De tijd tikt door. De stilte sleept zich voort.

Tot ik er niet langer tegen kan. ‘Gaan we het nog hebben over wat er gisteravond is gebeurd?’

Er verschijnt een rimpel op zijn voorhoofd. ‘Wat bedoel je?’

Ik staar hem aan. ‘Weet je niet meer wat er is gebeurd?’

Wyatt kijkt me met zo’n lege blik aan dat de schrik me om het

hart slaat. 'Ik was nogal ver heen,' bekent hij. Hij krabt in zijn nek. 'Heb ik iets stoms gedaan?'

Ik speur zijn gezicht af op zoek naar het kleinste teken dat hij wel degelijk weet waarop ik doel, maar ik zie alleen maar verbaasde nieuwsgierigheid. 'Kun je je helemaal niks herinneren?'

'Nee, ik was lam.' Hij ziet mijn uitdrukking en zegt: 'Shit, heb ik lullig tegen je gedaan? Wat heb ik gezegd?'

De knoop in mijn borst wordt strakker aangetrokken. Hij weet het echt niet meer.

'Nee.' Ik dwing mezelf om mijn schouders op te halen. 'Lullig kan ik het niet noemen. Je maakte alleen een paar opmerkingen over Isaac en onze relatie.'

Hij glimlacht flauwtjes. 'Sorry. Het was vast goed bedoeld.'

En dan, op diezelfde irritante grotebroermanier als twee jaar terug, steekt hij een hand uit en woelt ermee door mijn haar. 'Luister maar niet naar mij, kiddo. Ik snap geen reet van de liefde.' Hij haalt zijn schouders op. 'Geef die footballer een kans. Zo te horen vindt hij je erg leuk.'

Mijn wangen staan in brand. Ik weet niet of ik ontzet moet zijn of juist woedend. 'Ja. Oké. Dank je, Wyatt. Misschien doe ik dat wel.'

1

Blake

In de zandbak door een alligator gebeten

NU

De duivel heeft vliegvelden bedacht om de mensheid op de proef te stellen.

Echt, ik kan niks bedenken wat zo vernederend is. Maakt niet uit of je komt of gaat, je wordt als vee bij elkaar gedreven in hokken die gates moeten voorstellen, en je moet smeken om een zitplaats of een flesje water dat geen klein fortuin kost.

Ik sta net op het punt om iemand te wurgen als een krakende stem omroept dat onze bagage na een vertraging van tweeënveertig minuten eindelijk van boord wordt gehaald. Nog even geduld, mensen. De band kan jullie koffers elk moment uitbraken. Echt waar.

Het is officieel. Ik woon nu op Logan Airport. Ik kom hier nooit meer weg.

Toen ik nog klein was, maakte mijn vader me wijs dat de luchthaven naar hem was genoemd. Het ergste is dat hij zijn leugen zo lang volhield dat ik dit onjuiste feit op mijn elfde tijdens een spreekbeurt als waarheid presenteerde. 'Logan Airport is genoemd naar mijn vader, een beroemde ijshockeyer,' schepte ik tegenover de hele klas op, waarna mijn leerkracht streng zei: 'Dat is niet waar. We liegen hier niet, Blake', en ik huilend naar huis ging.

Over mijn vader gesproken, hij belt me als ik met de rest van de runderen bij de bagageband sta te wachten.

‘Hoi, papa.’ Ik tuur naar de band, die eindelijk de eerste koffers uitspuugt. Ik heb businessclass gevlogen, dus mijn koffer kan elk moment aankomen. In theorie dan. Deze luchthaven heeft me vanavond al vaker gekloot.

‘Hé, meiske. Ben je nog op het vliegveld?’

‘Ja.’ Ik heb hem na de landing meteen geappt, maar ik wist dat hij daar niet genoeg aan had. Hij moet mijn stem horen, anders denkt hij dat het toestel ergens boven de Atlantische Oceaan is neergestort en dat mijn ‘NET GELAND!’ een vooraf ingepland berichtje of een glitch in de telefoonmatrix is.

Heb ik al gezegd dat mijn vader een beetje te beschermend is?

‘Ik had je kunnen ophalen,’ zegt hij ontstemd.

‘Mijn auto staat op het vliegveld. Lang parkeren, weet je nog?’

Een man stapt naar voren en duwt me ruw opzij om naar zijn bagage te zoeken. Ik kijk boos naar zijn rug, want hij is bijna twee meter lang en ik kan die hele band niet meer zien.

‘Kom je morgenavond bij ons eten?’

‘Misschien,’ zeg ik afwezig. ‘Even kijken wat Isaac zegt.’

Er valt een stilte.

Er valt altijd een stilte.

Dat heb je als je vader je vriend niet kan uitstaan.

‘Als hij het druk heeft, kun jij evengoed komen,’ zegt mijn vader hoopvol.

‘Klink nou niet te enthousiast bij het idee dat ik alleen kom.’

‘Weet je, het is niet dat ik hem niet aardig vind –’

‘Je vindt hem vreselijk,’ onderbreek ik hem.

‘Ik vind hem niet vreselijk. Ik vind hem gewoon niet zo aardig.’

Ik probeer mijn lachen in te houden en stap om de reus voor me heen. Als ik naar de naderende koffers en tassen tuur, vang ik eindelijk een glimp van iets roods op. Ik bind altijd een felgekleurde scrunchie rond het handvat van mijn zwarte koffer.

‘Papa, ik ga nu ophangen, want ik zie mijn koffer.’

Ik hang op voordat hij tegen me in kan gaan en wring me tus-

sen de wachtende reizigers door. Ik ben niet zo groot, maar een footballer daten heeft me de nodige trucs geleerd. Als ik met mijn elleboog de ribben van de reus raak en hij een kreet slaakt, zeg ik niet eens sorry. Had hij maar opzij moeten gaan toen ik dat vroeg.

Ik pak mijn koffer en loop het korte stukje naar de parkeerplaats. Vijf minuten later rij ik in mijn Land Rover de garage van het vliegveld uit. Of nou ja, de Land Rover van Isaac. Hij heeft twee auto's en ik mag de SUV gebruiken omdat hij zelf altijd de Porsche pakt.

Mijn vader vindt Isaacs intense liefde voor auto's natuurlijk compleet gestoord, het kenmerk van een psychopaat. En dat terwijl hij zelf de zoon is van een automonteur en moeiteloos een automotor in elkaar kan zetten. Dat hij gek is van auto's, dat is een volkomen normale, gezonde hobby.

Maar als Isaac Grant ze leuk vindt? Dan word ik het onderwerp van een truecrimedocu.

Gelukkig heeft mijn moeder niet zo'n hekel aan de man met wie ik samenwoon. Met de nadruk op 'niet zo'n'. Ik kan merken dat ze evenmin dol op hem is, maar dat zegt ze niet hardop. Mijn moeder is een stuk tactvoller.

Nog steeds geen appje van Isaac. Dat is vreemd. Mijn vader en zijn vriendengroepje noemen Isaac altijd de *lovebomber*. We zijn nu al tweeënhal jaar een stel en wonen een jaar samen, maar ze willen hem nog steeds geen kans geven. Inmiddels vermoed ik dat mijn vader en zijn ijshockeyvrienden Isaac niet moeten omdat hij een footballer is. Dat gezegd hebbende – en hiermee bedoel ik niet dat mijn vriend inderdaad een *lovebomber* is – Isaac appt me wel voortdurend. De afgelopen twee weken zat ik in Parijs en zelfs met het tijdsverschil kwamen er steeds berichtjes binnen.

Vanavond reageert hij niet op mijn bericht dat ik ben geland en ook niet op het appje waarmee ik net heb gemeld dat ik op weg naar huis ben.

Met een onrustige kriebel in mijn buik kijk ik op mijn telefoon. Het schermpje licht toevallig op, maar mijn opluchting verandert in ergernis als ik zie dat het mijn vader is.

Wie had dat kunnen denken.

‘Je moet hulp zoeken,’ zeg ik in plaats van hallo. Ik draai de oprit naar de snelweg op. ‘Ik meen het. We moeten je naar therapie sturen.’

‘Je hing zomaar op,’ zegt hij beschuldigend.

‘Ja, omdat ik bezig ben.’

‘Op weg naar dat dure appartement van je?’

‘Zo duur is dat niet,’ werp ik tegen.

Eigenlijk wel. Isaac wist niet hoe snel hij zijn tekenbonus als prof moest uitgeven. Ik ben trots op hem en twijfel er niet aan dat zijn eerste seizoen in de NFL, deze herfst, een groot succes wordt. Op Briar was hij de grote ster van een team dat dankzij hem drie keer kampioen is geworden. En hij is drie jaar achter elkaar tot waardevolste speler van het jaar verkozen.

‘Jij bent geen type voor een appartement,’ zegt mijn vader. ‘Je houdt van huizen. En veranda’s. Van zo’n mooie grote veranda langs de hele gevel, waar je in een rieten stoel kan zitten lezen. Waar lees je nu eigenlijk, Blake? Hij laat je toch wel lezen?’

‘O god, hou toch op. En raad eens, pap? Ik hou van huizen, maar ik vind een appartement ook prima. En als dat niet zo was, tja, in een relatie moet je soms water bij de wijn doen.’

‘O ja? Heeft hij dat ook gedaan? Je moet nog een jaar studeren. Wilde hij niet eens moeite doen om iets halverwege te zoeken? Toen ik voor Providence ging spelen en je moeder nog op Briar zat, zijn we tussen Hastings en Boston gaan wonen. Maar die lovebomber laat jou anderhalf uur naar college rijden.’ Mijn vader gromt van ongenoegen.

Eerlijk gezegd zit dat me wel een beetje dwars. Isaac kon eerder afstuderen en haalde me over om ons huurhuis in Hastings op te zeggen en naar Boston te verhuizen, zodat hij dichterbij zijn nieuwe team zit en minder ver hoeft te reizen voor de training. Over een paar maanden begint zijn trainingskamp en dan wil hij op zijn best zijn. En hij was zo blij met dat appartement. Het is moeilijk nee zeggen tegen Isaac als hij je smekend als een klein jochie aankijkt.

Maar ik ga mijn vader geen gelijk geven. Dat gun ik hem niet.
'Het geeft niet. Ik vind het geen probleem om heen en weer te rijden. Sommige leerboeken heb ik als luisterboek, dus ik kan onderweg studeren.'

'Je blijft die aardappel verdedigen, hè?'

Ik schiet in de lach. 'Hij is geen aardappel.'

'Klopt, ik hou van aardappels.'

'Papa,' zeg ik waarschuwend.

'Goed, ik zal erover ophouden.'

'Nee, dat doe je niet. Bij ons volgende gesprek ga je weer over hem zeuren. Maar goed, ik moet nu ophangen. Groeten aan mama, ik app haar later nog.'

De rest van de rit is heerlijk rustig. Alleen is het er weer, verdorven. Dat ongemakkelijke gekriebel in mijn buik. Een gegons in mijn lijf dat me aanspoort om de auto te keren en bij mijn ouders te gaan eten. En niet naar die dure woontoren in de buurt van Beacon Hill te rijden.

Ik heb ooit iets gelezen over een vrouw in Florida die een boek had geschreven over die keer dat ze haar zesde zintuig negeerde. Ze beweerde dat elke cel in haar lichaam haar op een doodgewone zondagmorgen waarschuwde dat ze die dag niet met haar kinderen naar de speeltuin moest gaan, maar ze negeerde dat gonzende, prikkende en suizende gevoel in haar buik.

Moraal van het verhaal? Als je je innerlijke stem negeert, word je in de zandbak door een alligator gebeten.

Maar ik denk niet dat ik daar vanavond bang voor hoef te zijn.

Ik ga via de ondergrondse garage naar binnen, parkeer de auto en neem worstelend met mijn handtas en mijn koffer de lift helemaal naar boven. Als ik over het tapijt in de gang naar mijn voordeur loop, komen de haartjes in mijn nek overeind. Iets voelt niet goed, maar ik kan met de beste wil van de wereld niet bedenken wat het kan zijn.

Ik ben nooit onzeker geweest over onze relatie. Ja, Isaac trekt altijd en overal de aandacht en wordt straks een van de grote sterren van de NFL, maar ik ben nooit bang dat hij genoeg van me

krijgt. Hij is stapelgek op me en een goede partner. Het is nooit bij me opgekomen dat hij misschien vreemd zou gaan.

En toch, als ik naar mijn deur loop met een telefoon die zwijgt door een gebrek aan berichten van Isaac, zie ik een spoor van kleren voor me, van de voordeur naar de slaapkamer.

Een neergesmeten beha, een string, zijn boxershorts...

Je stelt je aan, vertelt een stemmetje me.

Zeker weten dat ik me aanstel. Als hij vreemd zou gaan, zou hij echt niet nu met iemand binnen zitten. Ik verras hem niet door te vroeg thuis te komen. Hij weet dat ik vanavond ben geland. Acht uur geleden wenste hij me nog een veilige vlucht, om vervolgens verongelijkt te reageren toen ik zei dat ik daar geen enkele invloed op kan uitoefenen omdat vliegen de job van de piloot is. Isaac is geen fan van mijn droge humor, maar dat komt denk ik vooral omdat hij die meestal niet snapt.

Ik maak de deur open en loop naar binnen. Als vanzelf gaat mijn blik naar de glanzende houten vloer. Geen spoor van ondergoed. Dat is een goed teken.

‘Lieveld?’ roep ik.

Geen antwoord. Maar zijn schoenen staan in de gang. Zijn sleutels en portefeuille liggen op het aanrecht in de keuken. Ik loop verder, naar onze slaapkamer, nog steeds vechtend tegen dat nerveuze gevoel. Ik lijk wel gek.

De deur staat op een kier. Langzaam duw ik hem open.

Hij ligt op zijn zij. Zijn ene lange been steekt onder het laken uit en ik kijk heel even naar zijn gespierde dij voordat ik mijn blik omhoog laat gaan naar zijn goedgevormde biceps. Hij heeft zijn arm om een kussen geslagen en houdt dat dicht tegen zijn borst gedrukt, zoals hij gewoonlijk mij vasthoudt voordat we in slaap vallen.

Er verschijnt een opgeluchte glimlach rond mijn lippen.

Hij ligt lekker te slapen in ons bed.

Alleen.

Zei ik al dat hij alleen is?

Ik voel me zo lullig omdat ik heel even iets anders dacht.

Ik blijf in de deuropening staan om hem te bewonderen. Het zonlicht dat tussen de gordijnen door naar binnen stroomt werpt een gouden gloed over de gouden god in mijn bed. Of nee, de rode god. Isaac schiet meteen in de ontkenning als je zegt dat hij rood haar heeft, maar beweren dat je haar 'blond met een zweem van roodblond' is, verandert niks aan het feit dat het rood is.

Een zachte kreun stijgt op uit het bed. Hij verschuift een stukje. Ik vind het vervelend dat ik hem stoort tijdens zijn dutje, maar ik ben twee weken weggeweest en ik heb hem gemist.

Ik ga op de rand van het bed zitten en strijk voorzichtig met mijn vingers over zijn roodbruine baard. Hij heeft zich al een paar dagen niet meer geschoren.

'Hoi,' zeg ik zacht. Ik buig me voorover en druk mijn lippen op zijn voorhoofd.

Hij beweegt weer. Zijn oogleden trillen. Hij rilt even en dan gaan zijn ogen langzaam open. Een blij lachje verschijnt rond zijn lippen. 'Schat,' zegt hij. 'Je bent er weer.'

Mijn hart slaat een slag over als ik zijn triomfantelijke toon hoor. 'Ik ben er weer.'

Hij knippert een paar keer met zijn ogen. 'O shit. Sorry. Ik sliep nog. Ik wilde na het eten snel een dutje doen zodat ik laat kan opblijven om je te aanbidden.'

Ik grijns. 'Je krachten sparen voor het aanbidden. Dat bevalt me wel.'

'Hoe was je vlucht?'

'Goed.'

Hij trekt me naar zich toe en slaat zijn armen om me heen, en dan begint hij me kusjes te geven, overal in mijn nek en op mijn gezicht, net zolang tot ik begin te lachen.

'Ik heb je zo gemist,' mompelt Isaac tegen mijn wang.

'Ik jou ook.'

Onze lippen vinden elkaar en op hetzelfde moment trilt mijn telefoon in mijn zak.

Hij grinnikt als hij die tegen zijn dij voelt. 'Schat, zullen we de speeltjes bewaren tot na het eten?'

Ik schiet in de lach en haal mijn telefoon uit mijn zak, niet om te kijken wie het is, maar om hem op stil te zetten. Dat ding houdt maar niet op met zoemen en dat is irritant.

‘Laat me raden,’ zegt Isaac met een zucht. ‘Je pa?’

‘Nee, die heeft me al gebeld. Twee keer.’

Het gezicht van mijn vriend betreft. ‘Shit, je hebt toch niet gezegd dat ik er niet was om je op te halen?’

‘Jawel. Hoezo niet?’

Isaac kreunt. ‘Blake!’

‘Wat nou? Dat geeft toch niet? De auto stond er al.’

‘Ja, maar zo ziet hij het niet. Shit, schat, nou heeft hij weer iets wat hij tegen me kan gebruiken.’

Ik onderdruk mijn eigen kreun. Isaacs wanhopige gehengel naar mijn vaders goedkeuring is al onze hele relatie lang een bron van onenigheid tussen ons. Of nee, het gaat niet alleen om de goedkeuring van mijn vader. Isaac is pas gelukkig als de hele wereld hem aanbidt. Niet de beste eigenschap voor een man, maar het zou me waarschijnlijk meer storen als Isaac zelf niet zo goed was in aanbidden.

‘Mijn vader kan het gewoon niet hebben dat jij aan football doet en niet aan ijshockey,’ stel ik hem gerust. ‘Het heeft niks met jou persoonlijk te maken. Diep in zijn hart weet hij dat je geweldig bent.’

‘Jaja,’ zegt Isaac nukkig, maar dan pakt hij me weer vast. ‘Je moet me flink gaan zoenen om me weer op te beuren.’

Als mijn telefoon opnieuw zoemt en ik hem op het nachtkastje wil leggen, vang ik een glimp op van de melding op het scherm-pje. Een berichtje van Gigi, waarvan ik alleen de eerste regel kan zien.

GIGI

Ik vind het zo rot voor je, Blakey. Gaat

Ik frons. Ze vindt iets rot voor me? Wat dan?

‘Wacht,’ zeg ik als Isaac mijn hals weer begint te zoenen. ‘Sorry,

dit moet even. Het ziet er belangrijk uit.'

Ik veeg over het scherm om het berichtje te openen en zie dan dat ik er nog meer heb.

GIGI

Heb je dit gezien?? Stuurde Alex net door.

Misschien is het een deepfake of zo?

Oké, heb het ff opgezocht. Het is echt. Die meid heeft het zojuist bevestigd, in een officiële verklaring.

Ik vind het zo rot voor je, Blakey. Gaat het een beetje?

'Wat is er?' vraagt Isaac. Hij klinkt ongeduldig.

Deze keer kan ik het gekriebel in mijn buik niet negeren. En ook niet de kou die door mijn lijf trekt. Langzaam maak ik me van hem los.

'Schat?' dringt hij aan.

Ik klik op de link in Gigi's eerste berichtje. Als de video in beeld verschijnt, neem ik niet eens de moeite om die af te spelen.

De titel is al erg genoeg.

Sekstape gelekt! Nieuwe speler van de Pats en cheerleader betrapt! Expliciet filmpje gaat viraal!